

POLITIET

Oslo

Grunnlagsdokument for Samhandlingsrutinen

Vold og seksuelle overgrep mot barn

Barnevernstjenesten, Barnevernvakten og politiet i Oslo

Mars 2026

Grunnlagsdokument - innholdsfortegnelse

1. Innledning.....	2
1.1. Bruk og revisjon av rutinen	2
1.2. Barnets beste og barnets medvirkning	2
2. Aktørene	4
2.1. Barnevernstjenesten	4
2.1.1. Saksgang	4
2.1.2. Tiltak	5
2.1.3. Akuttvedtak.....	5
2.2. Barnevernvakten.....	6
2.3. Politiet.....	6
2.3.1. Saksgang	6
2.3.2. Saksavgjørelser	7
2.3.3. Særlig om mistenkte barn	8
2.3.4. Tiltak	8
2.4. Statens Barnehus.....	8
2.4.1. Tiltak	9
3. Avvergingsplikt	10
3.1. Barnevernstjenestens virkemidler for å avverge	10
3.2. Politiets virkemidler for å avverge.....	10
4. Informasjonsdeling.....	11
4.1. Barnevernstjenestens adgang til å dele opplysninger med politiet	11
4.2. Politiets adgang til å dele opplysninger med barnevernet.....	12
4.3. Barnevernstjenestens pålegg om å gi taushetsbelagte opplysninger ..	13
4.4. Politiets pålegg av midlertidig taushetsplikt	13
Kontaktinformasjon – aktuelle samarbeidsaktører	15
Lenker til veiledere og samarbeidsavtaler	16

1. Innledning

Å beskytte barn mot vold og seksuelle overgrep er et felles mål for politi og barnevernet. Barn som lever med vold i nære relasjoner og seksuelle overgrep skal få tilpasset hjelp til rett tid. Vold og overgrep mot barn skal opphøre og barns rettsikkerhet skal ivaretas.

Samhandlingsrutinen skal bidra til å styrke det tverretatlige samarbeidet i krysningpunktet mellom barnevernet, Statens barnehus (SBO) og politiet i volds- og overgrepssaker.

Politiets og barnevernets arbeid går parallelt. Begge etater har mål om å stoppe volden, men midlene for å oppnå målet er ulike. Lovverkene og etatenes arbeid er likestilte.

Barnekonvensjonen og Grunnloven pålegger etatene å vurdere hensynet til barnets beste i alle beslutninger som angår barn.

[Det er gitt nasjonale retningslinjer for samhandling politi og barnevern.](#) Samhandlingsrutinen for Oslo er en lokal tilpasset rutine laget i samarbeid mellom barnevernstjenester, Barnevernvakten, Oslo Politidistrikt, Statens Barnehus i Oslo og Barne- og familieetaten.

1.1. Bruk og revisjon av rutinen

Enhetsledere i barnevernstjenestene og seksjonsledere i politiet med ansvar for vold i nære relasjoner (VNR) og seksuelle overgrep (SO), har det overordnede ansvaret for bruk, implementering og opplæring i rutinen.

Politiet og barnevernet i Oslo kommune må sammen ta ansvar for å initiere og gjennomføre samarbeids- og evalueringsmøter. Ansvaret for evaluering og revidering av rutinen er lagt til Barne- og familieetaten.

Rutinen skal revideres hvert andre år og ved lovendringer og nye retningslinjer som berører samhandlingen.

1.2. Barnets beste og barnets medvirkning

Både politiet og barnevernet skal på alle trinn i sin etterforskning og i sin saksbehandling aktivt vurdere og dokumentere hva som er til det enkelte barns beste, og sikre at barnet får medvirke på en måte som er tilpasset dets alder og modenhet. Gjennom god rolleforståelse og gjensidig tillit mellom politi, Barnehuset og barnevernet skal tjenestene samhandle og koordinere sine oppgaver slik at de ivaretar disse hensynene.

Selv om både politiet og barnevernet har et selvstendig ansvar for å vurdere barnets beste i egen saksbehandling, kan opplysninger og vurderinger fra den andre etaten være relevante og bidra til å belyse og styrke egen vurdering.

Barne- ungdoms og familiedirektoratet beskriver [barnets rettigheter under politiets etterforskning](#) og [barnets rettigheter under barnevernets undersøkelse](#).

Aktuelle lenker

[Nasjonal retningslinje for samhandlingen mellom politi og barnevern i saker om vold og overgrep](#)

[Grunnloven § 104](#)

[Barnekonvensjonen, art. 3,12,19](#)

[Bvl § 1-4, bvl § 1-9.](#)

[Politi-loven § 6, sjette ledd](#)

[Oslostandard for samarbeid med barn i barnevernet](#)

[Barnefaglig instruks OPD \(PBS-web, kan søkes opp av politiet\)](#)

[Nasjonale retningslinjer for politiets møter med barn](#)

2. Aktørene

2.1. Barnevernstjenesten

Barnevernet skal gi barn og unge som lever under forhold som kan skade deres helse og utvikling nødvendig hjelp og omsorg til rett tid, samt bidra til trygge oppvekstvilkår.

Barnevernet skal kartlegge barnets omsorgssituasjon, herunder undersøke om det kan være utsatt for vold eller seksuelle overgrep og vurdere nødvendige tiltak for å avhjelpe og stoppe volden.

Barnets beste er et grunnleggende hensyn for barnevernets arbeid. I barnevernets vurdering av barnets beste, er barnets meninger og opplevelser av egen livssituasjon sentralt.

Barnevernet skal snakke med barn, og gjøre en konkret vurdering av hvilken vekt barnets mening skal ha i beslutninger som angår dem.

Alle vurderinger som gjøres i barnevernssaken skal dokumenteres av hensyn til notoritet og familiens rettssikkerhet.

Barnevernet skal legge til rette for at barnets familie og nettverk involveres ved iverksetting av hjelpetiltak og vedtak om flytting til fosterhjem eller barnevernsinstitusjon.

Barnevernstjenesten skal også samarbeide med andre offentlige instanser og andre tjenesteytere i enkeltsaker dersom samarbeid er nødvendig for å gi barnet et helhetlig og samordnet tjenestetilbud.

2.1.1. Saksgang

Når barnevernstjenesten mottar bekymringsmelding fra offentlig eller privat melder, skal den snarest og senest innen en uke, vurdere hvorvidt meldingen skal gå videre til undersøkelse eller henlegges og samtidig vurdere om meldingen krever umiddelbar oppfølging.

Barnevernstjenesten plikter å opplyse offentlig melder om det igangsettes en undersøkelse eller om melding henlegges.

Barnevernstjenesten gjennomfører undersøkelse av meldingens innhold innen tre måneder (inntil 6 måneder i særskilte tilfeller). Undersøkelsen gjennomføres i nær kontakt med partene i saken, og skjer mest mulig i forståelse og dialog med foreldre og barn. Barn fra 15 år har egne partsrettigheter. I en undersøkelse har barnevernstjenesten anledning til å innhente informasjon fra offentlige instanser som kan belyse barnets omsorgssituasjon.

Barnevernstjenesten har anledning til å gjennomføre undersøkelsesaktiviteter også dersom det ikke oppnås samtykke. Dette gjøres etter en konkret vurdering ut ifra sakens alvorlighetsgrad.

Undersøkelsen avsluttes når barnevernstjenesten har vedtatt enten å henlegge saken, iverksette tiltak eller sende begjæring om tiltak til Barneverns- og helsenemnda.

Dersom barnevernstjenesten henlegger en sak etter undersøkelse fordi foreldrene ikke samtykker til anbefalte hjelpetiltak og barnevernstjenesten har vurdert at det ikke er grunnlag

for å fremme sak for nemnda om pålegg av hjelpetiltak, kan barnevernstjenesten fastsette i henleggelsesvedtaket at det kan åpnes ny undersøkelse innen 6 måneder. Barnevernstjenesten plikter å opplyse offentlig melder om det er igangsatt ny undersøkelse. Innen tre uker etter at undersøkelsen er avsluttet, skal barnevernstjenesten gi ny tilbakemelding om hvorvidt den følger opp barnet og familien videre.

2.1.2. Tiltak

Barnevernstjenesten kan iverksette samtykkebaserte hjelpetiltak i hjemmet ut ifra barnets og familiens behov. Noen tiltak kan være direkte knyttet til barnet, mens andre retter seg mot foreldrene eller til familien i sin helhet. Mer [informasjon om hjelpetiltak](#) finner du på Bufdirs nettside.

Barnevernstjenesten kan, når det er nødvendig for å sikre barnet tilfredsstillende omsorg eller beskyttelse, be Barneverns- og helsenemnda vedta hjelpetiltak uten at foreldrene har samtykket til det. Målsettingen ved pålagte hjelpetiltak er at barnevernstjenesten ved tidlig intervensjon skal kunne gi rett hjelp til rett tid, og forebygge mer inngripende tiltak som omsorgsovertakelser, se barnevernsloven [§ 3-4](#).

Barnevernstjenesten kan foreslå omsorgsovertakelse når barnets omsorgssituasjon gjør det nødvendig, eller foreslå flytting til barnevernsinstitusjon når barnet utsetter sin utvikling for alvorlig fare, se barnevernsloven [§ 5-1](#) og [§ 6-2](#). Det er hensynet til det enkelte barnet og barnets beste som ligger til grunn for vurderingen. Barneverns- og helsenemnda vedtar omsorgsovertakelser og flyttinger til barnevernsinstitusjon.

2.1.3. Akuttvedtak

Det kan kun fattes akuttvedtak om omsorgsovertakelse når det ikke er mulig å ivareta barnets trygghet på annen måte enn å flytte barnet ut av hjemmet. Terskelen for akuttvedtak er høy. Barnevernstjenesten skal alltid vurdere om barnet kan flytte til slekt eller nære nettverk, og har plikt til å la barnet medvirke. Barnevernstjenesten må dokumentere hva barnet mener og hvordan barnets mening vektes.

Akuttvedtak om hjelpetiltak dersom barn er uten omsorg (bvl. § 4-1)

Den frivillige hjemmelen gjelder først og fremst i situasjoner der foreldre er forhindret fra å utøve omsorgen. Det kan skyldes fravær, men også situasjoner der de er ute av stand til å ivareta barnet og ikke er i stand til å samtykke til frivillig flytting.

Frivillig plassering i en akuttsituasjon (bvl. § 3-2 og bvl. § 12-3)

Dersom foreldrene og barn over 15 år samtykker til det, kan barnevernstjenesten vedta frivillig plassering av barnet i fosterhjem eller omsorgsinstitusjon.

[Akuttvedtak om omsorgsovertakelse \(bvl. § 4-2\)](#)

Akutt omsorgsovertakelse kan vedtas av barnevernsleder dersom det er fare for at barnet vil bli vesentlig skadelidende ved å forbli under foreldrenes omsorg. Vedtaket må godkjennes av barneverns- og helsenemnda innen 48 timer.

Aktuelle lenker

[Akuttvedtak om hjelpetiltak dersom barn er uten omsorg \(bvl. § 4-1\)](#)

[Frivillig plassering i en akuttsituasjon \(bvl. § 3-2 og bvl. § 12-3\)](#)

[Akuttvedtak om omsorgsovertakelse \(bvl. § 4-2\)](#)

2.2. Barnevernvakten

Barnevernvakten som er organisert under Barne- og familieetaten, har ansvar for å hjelpe barn, unge og familier i krise- og akuttsituasjoner på kvelds- og nattestid, og i helger og helligdager når bydelenes barnevernstjenester er stengt. Barnevernvakten kan også utføre kontrollbesøk på vegne av barnevernstjenesten.

Barnevernvakten tar kontakt med påtalemyndigheten ved behov for å fatte akuttvedtak etter lov om barnevern. I bydelenes barnevernstjenester tilligger denne myndigheten barnevernsleder.

2.3. Politiet

Politiet skal gjennom forebyggende, håndhevende og hjelpende virksomhet være et ledd i samfunnets samlede innsats for å fremme og befeste borgernes rettssikkerhet, trygghet og alminnelige velferd, se politiloven § 1. Et av politiets formål i samtaler med barn er å få frem konkrete detaljer rundt en hendelse for å avdekke mulige straffbare handlinger.

2.3.1. Saksgang

Politiet kan få opplysninger om mulige straffbare forhold ved inngitt anmeldelse, varsel om mulig straffbart forhold eller ved oppdrag der politiet kommer til en akutt hendelse. Politiet kan iverksette etterforskning når det er rimelig grunn til å undersøke om det foreligger et straffbart forhold, beskrevet i straffeprosessloven § 224. Det skal særlig sees hen til om det er konkrete holdepunkter som gir grunn til å tro at det har skjedd noe straffbart.

Når det er besluttet etterforskning, vil politiet søke å innhente så mye informasjon som mulig som kan bekrefte eller avkrefte om det har skjedd en straffbar handling. Det vil typisk være avhør av barn og andre involverte, ransaking, beslag og gjennomgang av elektroniske spor.

Formålet med etterforskningen av en straffesak er å skaffe til veie nødvendige opplysninger for å avverge eller stanse straffbare forhold, avgjøre spørsmålet om tiltale, og tjene som forberedelse for barnevernstjenestens behandling av spørsmålet om det skal settes i verk tiltak, jf. straffeprosesslovens § 226.

Formål med tilrettelagt avhør er å sikre barnets forklaring slik at den kan brukes som bevis i straffesaken. Det tilrettelagte avhøret skal gjennomføres i henhold til straffeprosesslovens regler og politiets instruks. Det tilrettelagte avhøret er å anses som et rettsmøte og de samme prosessuelle reglene gjelder for tilrettelagte avhør som for vitnemål i en rettsak. Tilrettelagte avhør foretas som hovedregel på Statens barnehus Oslo. Det er påtalejuristen (avhørsleder) som beslutter om det skal gjennomføres tilrettelagt avhør av barnet og er ansvarlig for gjennomføringen av det tilrettelagte avhøret.

Politiet avslutter etterforskningen av saken når alle relevante og tilgjengelige bevis er innhentet. Saken vurderes og avgjøres av ansvarlig påtalejurist, eventuelt i samarbeid med høyere påtalemyndighet. Tiltale tas ut dersom påtalemyndigheten etter en samlet vurdering er overbevist om at den mistenkte har gjort noe straffbart og i tillegg er overbevist om det kan føres bevis for dette i retten. I de saker hvor det foreligger tilrettelagt avhør, vil hele eller deler av et tilrettelagt avhør bli spilt av under hovedforhandlingen/rettsaken. Politiets ønske om å prøve en sak for retten er ikke alene nok for å ta ut tiltale. Dersom de strenge beviskravene for skyld ikke anses oppfylt, henlegges saken.

2.3.2. Saksavgjørelser

Det brukes ulike koder for å avgjøre en sak. Av og til kan det være vanskelig for partene å forstå hvorfor saken har fått den bestemte saksavgjørelseskoden. Nedenfor følger en ikke uttømmende oversikt over de mest brukte saksavgjørelseskodene:

Tiltale: Vilkår for straff er oppfylt og saken prøves for retten.

Påtaleunntatelse: Konstatert av skyld uten utmåling av straff (skyldig).

Betinget påtaleunntatelse: Alle vilkårene for straffbarhet er oppfylt, men påtaleunntatelsen er betinget av at det ikke begås nye straffbare forhold i prøvetiden.

Henlagt etter bevisets stilling: Straffesaken er ikke bevist utover enhver rimelig tvil. Koden brukes i saker hvor bevisene vurderes til å være for svake. Koden kan også benyttes i saker hvor det er sterke bevis, men hvor det ikke er nok til tiltale fordi kravet er utover enhver rimelig og fornuftig tvil.

Henlagt, intet straffbart forhold bevist: Den beskrevne handlingen anses ikke som straffbar fordi straffbarhetsvilkårene ikke er oppfylt. For eksempel at en handling er urimelig eller ubehagelig, men ikke nødvendigvis straffbar.

Henlagt, ikke rimelig grunn til å etterforske: Vilkårene for å starte etterforskning foreligger ikke, for eksempel at det er åpenbart en sivil tvist.

Når saken avgjøres, sendes det skriftlig orientering til involverte parter. Dersom det blir tiltale og hovedforhandling, vil det tilrettelagte avhøret spilles av i retten slik at barnet ikke trenger å møte. Når saken er avgjort ved dom eller på annen måte, skal barnet orienteres om utfallet av saken via verge/midlertidig verge og bistandsadvokat, som vurderer hvem og hvordan barnet skal orienteres best mulig.

2.3.3. Særlig om mistenkte barn

Politiet har etterforskningsplikt når et barn mellom 12 og 15 år har begått en ellers straffbar handling, selv om barnet ikke kan straffes. Politiet skal underrette barnevernstjenesten om iverksatt etterforskning mot person under 18 år, når saken ikke er av bagatellmessig art, jf. politiregisterforskriften §10-2, jf. politiregisterloven § 27.

Avhør av mistenkte barn i saker om vold og/eller seksuelle overgrep i nære relasjoner gjennomføres som [politiahør ved Barnehuset etter gjeldende retningslinje](#). Formålet med retningslinjen er å ivareta mistenkte barns rettigheter, som for eksempel rett til forsvarer og oppnevning av verge.

2.3.4. Tiltak

Politiet og påtalemyndigheten kan beslutte nødvendige beskyttelsestiltak og/eller tvangsmidler etter en konkret vurdering i saken, eksempelvis besøksforbud (også mot eget hjem), omvendt voldsalarm, mobil voldsalarm, pågripelse, patruljering, råd og veiledning mm.

Beskyttelsestiltak fra politiet kan hindre at barnet må flytte, med eller uten omsorgsperson. Det vil i de fleste tilfeller være til barnets beste å unngå en midlertidig flytting. Det er viktig med god dialog mellom politiet og barnevernet når beskyttelsestiltak skal vurderes. Politiet foretar en konkret vurdering av om tiltaket er nødvendig, hensiktsmessig og forholdsmessig.

2.4. Statens Barnehus

Barnehuset skal sikre at barn og andre sårbare grupper som kan ha vært direkte utsatt for vold og seksuelle overgrep, og/eller kan ha erfart at andre i nære relasjoner har vært utsatt for vold («vitne») - og hvor forholdet er anmeldt til politiet, ikke utsettes for unødig belastning i

forbindelse med tilrettelagte avhør eller politiavhør. Det skal legges til rette for at barn får god og koordinert oppfølging.

Barnehuset skal tilrettelegge for avhør, medisinske undersøkelser og tannhelseundersøkelser, vurdere oppfølgingsbehov, sette barnet/familien i kontakt med rette hjelpeinstanser, tilby oppfølging ved barnehuset ved behov og ivareta koordinering av tverrfaglig og tverretatlig samhandling før, under og etter avhør.

Barnehuset er forankret i Politidirektoratet (POD) og Justis- og beredskapsdepartementet, med et delt ansvar med Barne- og familiedepartementet og Helse- og omsorgsdepartementet. I praksis viser dette seg i oppgaveløsingen ved tilrettelegging innenfor *straffesakssporet* (straffeprosessloven og forskrift om tilrettelagte avhør, straffeloven, politiregisterloven, felles nasjonale retningslinjer for barnehus) og i *oppfølgingssporet* (forvaltningsloven, helselovgivning, felles nasjonale retningslinjer for barnehus).

2.4.1. Tiltak

Barnehuset kan tilby råd og veiledning i volds- og overgrepssaker, blant annet gjennom telefonkonsultasjon og konsultasjonsteamet ved Statens Barnehus Oslo. Konsultasjonsteamet tilbyr konsultasjoner når det er bekymring for om barn kan være, eller står i fare for å bli utsatt for vold, seksuelle overgrep, alvorlig omsorgssvikt eller bekymring rundt barn som utøver skadelig seksuell adferd.

Barnehuset kartlegger oppfølgingsbehov, herunder traumekartlegging og bistår i henvisning til andre aktuelle hjelpeinstanser. Barnehuset tilbyr krisestøtte og annen oppfølging til barn og foreldre/foresatte ved behov.

3. Avvergingsplikt

Offentlige ansatte og privatpersoner har plikt til å avverge alvorlige straffbare handlinger, jf. [straffeloven § 196](#). Avvergingsplikten kan ivaretas ved å melde fra til politi og/eller barnevernstjenesten. Begge etater har selvstendig myndighet til å iverksette tiltak for å avverge handlingen.

Dersom politiet eller barnevernet ikke kan avverge pågående eller fremtidig alvorlig vold eller seksuelle overgrep ved egne tiltak, har begge instanser plikt til å varsle den andre instansen omgående.

Når barnevernstjenesten har avverget en alvorlig handling, må de likevel vurdere om politiet skal varsles for å forebygge fremtidige handlinger. Dette gjelder også dersom barnevernstjenesten får informasjon om at en alvorlig handling allerede er gjennomført.

Vurderingen av om politiet skal varsles skal være helhetlig, og ha fokus på ivaretagelse og oppfølging av det konkrete barnet. Hvorvidt andre barn kan bli utsatt for liknede handlinger bør også vektlegges.

I en avvergesituasjon er barnevernstjenesten fritatt fra taushetsplikten i barnevernsloven. Når barnevernstjenesten varsler på bakgrunn av avvergingsplikten, må den likevel gjøre en konkret vurdering av hvilke opplysninger i barnevernssaken som skal deles med politiet. Dette må dokumenteres i barnevernssaken. Opplysninger fra saken som ikke har relevans for avvergingssituasjonen vil fremdeles være omfattet av barnevernstjenestens lovpålagte taushetsplikt, jf. barnevernsloven § 13-1 første ledd.

3.1. Barnevernstjenestens virkemidler for å avverge

For å avverge en konkret alvorlig straffbar handling kan barnevernstjenesten, for eksempel:

- flytte barnet utenfor hjemmet med samtykke
- flytte barnet akutt ut av hjemmet uten samtykke (midlertidig omsorg)
- gi råd og støtte til en trygg omsorgsgiver som flytter ut av hjemmet med barnet. Barnevernet kan herunder bl.a. gi råd og støtte for flytting til krisesenter.
- fremme sak til Barneverns- og helsenemnda for omsorgsovertakelse

Barnevernstjenesten kan også avverge gjennom hjelpetiltak, som for eksempel ved at overgriper/voldsutøver flytter frivillig ut av hjemmet og at barnevernstjenesten følger opp med veiledning til omsorgsgiver.

3.2. Politiets virkemidler for å avverge

Politiet har ulike midlertidige virkemidler som kan bidra til å avverge en straffbar handling.

Politiet og påtalemyndigheten kan beslutte nødvendige beskyttelsestiltak og/eller tvangsmidler etter en konkret vurdering i saken, eksempelvis:

- besøksforbud (også mot eget hjem)
- omvendt voldsalarm
- mobil voldsalarm
- pågripelse
- patruljering og råd og veiledning

Beskyttelsestiltak fra politiet kan hindre at barnet må flytte, med eller uten omsorgsperson. Det vil i de fleste tilfeller være til barnets beste å unngå en midlertidig flytting. Det er viktig med god dialog mellom politiet og barnevernet når beskyttelsestiltak skal vurderes. Politiet foretar en konkret vurdering av om tiltaket er nødvendig, hensiktsmessig og forholdsmessig.

4. Informasjonsdeling

Reglene om taushetsplikt, opplysningsrett og opplysningsplikt bygger på avveininger av ulike hensyn. Disse hensynene kan til dels være motstridende (jf Prop. 169 L (2016-2017)). Det er avgjørende at aktørene finner hensiktsmessige former for samhandling og informasjonsutveksling slik at barnets beste blir ivaretatt.

Taushetsplikten er regulert av generelle regler i forvaltningsloven §§ 13-13f, barnevernsloven § 13-1 og politiregisterloven §§ 23-35, samt straffeprosessloven § 239d. Disse omfatter hva slags informasjon og opplysninger som kan deles og gis mellom ulike forvaltningsorganer.

Dialog mellom tjenestene i de ulike fasene av arbeidet er nødvendig for å ivareta tjenestenes samfunnsoppdrag på en måte som er til det beste for barnet. Nødvendige avklaringer og utveksling av opplysninger vil kunne belyse saken hos barnevern og politi, og dermed føre til bedre samarbeid.

Informasjonsutveksling og innhenting av opplysninger skal dokumenteres. Kravet til dokumentasjon skal ivareta rettssikkerheten og vil kunne bedre samarbeidet og avhjelpe systemsvikt. Når informasjon utveksles muntlig, må tjenestene opplyse hverandre om hva de nedtegner og hvem opplysningene blir gjort tilgjengelige for.

4.1. Barnevernstjenestens adgang til å dele opplysninger med politiet

Barnevernstjenesten skal foreta konkrete vurderinger om deling av opplysninger i enkeltsaker basert på om det er nødvendig for å ivareta barnevernstjenestens oppgaver, eller om det er nødvendig for å unngå fare for liv eller alvorlig skade for noens helse (jf bvl § 13-1, fvl. § 13 b nr. 7).

Ved mistanke om vold eller overgrep eller andre straffbare handlinger mot barn, kan barnevernstjenesten varsle politiet om mulig straffbart forhold hvis varsling vurderes å være til det beste for barnet.

Aktuelle momenter i en slik vurdering er:

- alvorsgraden av situasjonen
- situasjonens betydning for barnets helse og utvikling
- barnets mening om konsekvensene av et varsel
- om varsling vurderes å være til barnets beste

Når barnevernstjenesten har valgt å varsle politiet, har barnevernstjenesten ikke taushetsplikt overfor politiet for informasjon som er egnet til å belyse spørsmålet om straffeskyld. (jf. HR-2013-575-A). Dersom barnevernstjenesten konkluderer med at det ikke skal varsles, skal det ved nye opplysninger fortløpende vurderes på nytt.

Når politiet iverksetter etterforskning og anmoder barnevernet om opplysninger, skal barnevernstjenesten vurdere om det er nødvendig å dele opplysninger med politiet for å ivareta barnevernets oppgaver.

Ved bekymring om vold eller overgrep, vil opplysninger til politiet kunne bidra til å få klarhet i hva barnet faktisk har opplevd og dermed fremme både politiets og barnevernets arbeid.

4.2. Politiets adgang til å dele opplysninger med barnevernet

Bestemmelser om politiets adgang til å utlevere opplysninger til barnevernet finnes både i politiregisterlovgivningen og i barnevernlovgivningen. I noen tilfeller er politiet pålagt en plikt til å utlevere opplysninger til barnevernet (underretningsplikt). Slike underretnings- og opplysningsplikter vil fremgå av lov eller forskrift. Kripos har utarbeidet et [tiltakskort om politiets utlevering av opplysninger til barnevernstjenesten og barnevernsinstitusjoner](#)

Politiet skal melde fra til barnevernstjenesten uten ugrunnet opphold når det foreligger grunn til å tro at barn blir eller vil bli mishandlet, utsatt for alvorlige mangler ved den daglige omsorgen eller annen alvorlig omsorgssvikt jf bvl 13-2. Meldeplikten inntreer på nytt ved fortsatt eller ny bekymring uavhengig av status i straffesaken.

Etter politiregisterloven kan politiet i tillegg utlevere opplysninger i disse sakene blant annet:

- for å avverge lovbrudd
- for å forebygge lovbrudd
- i mottakers interesse
- for å fremme barnevernets lovpålagte oppgaver, eller
- for å hindre at barnevernets virksomhet blir utøvd på en uforsvarlig måte

4.3. Barnevernstjenestens pålegg om å gi taushetsbelagte opplysninger

Barnevernstjenesten kan gi pålegg til politiet om å gi taushetsbelagte opplysninger som barnevernstjenesten trenger for å vurdere, forberede og behandle alvorlige barnevernssaker, se barnevernsloven § 13-4. Da har politiet som utgangspunkt plikt til å gi ut de opplysningene som barnevernstjenesten ber om. Barnevernstjenesten må så langt som mulig konkretisere hvilken informasjon de anser som nødvendig.

Politiet kan ikke overprøve nødvendighetsvurderingen som ligger til grunn for barnevernstjenestens pålegg, men har likevel et generelt ansvar for å forhindre unødige spredning av taushetsbelagt informasjon og kan påklage pålegget etter forvaltningsloven § 14 jf. barnevernsloven § 12-9.

Politiet bør ikke oversende saksdokumenter, men i stedet vurdere om opplysningene kan gis til barnevernstjenesten i en annen form, for eksempel ved å skrive en rapport heller enn å sende utskrift av avhør og øvrige saksdokumenter.

Opplysningene barnevernstjenesten mottar er underlagt forvaltningslovens og barnevernslovens regler om krav til dokumentasjon og partsinnsyn. Det betyr at barnevernstjenesten i utgangspunktet ikke kan nekte partene innsyn i dokumentene, men på visse vilkår kan fatte enkeltvedtak om unntak fra partsinnsyn, jf. barnevernsloven § 12-6.

Barnevern og politi må avklare og samarbeide om hva som vil være tilstrekkelig og nødvendig informasjon, samt når og hvordan informasjon kan deles for å belyse saken og å sikre barnets omsorgssituasjon uten at det går ut over etterforskningen eller barnets behov for hjelp og beskyttelse. Dette er spesielt viktig i saker hvor det er fattet midlertidig vedtak i akutt situasjoner, jf. barnevernsloven § 4-2, men også i enkelte saker om omsorgsovertakelse, jf. barnevernsloven § 5-1. Barnevernstjenesten kan ikke unnta fra innsyn opplysninger som må fremlegges for Barneverns- og helsenemnda.

4.4. Politiets pålegg av midlertidig taushetsplikt

Politiet har ikke adgang til å pålegge taushetsplikt for opplysninger som barnevernstjenesten har krav på etter pålegg, eller som politiet og påtalemyndigheten har plikt til å underrette barnevernstjenesten om. Politiet har likevel i visse, andre tilfeller adgang til å pålegge barnevernet midlertidig taushetsplikt av hensyn til etterforskningen, jf. politiregisterloven § 35 andre ledd.

Aktuelle lenker

Avvergingsplikten: [Straffeloven § 196](#)

Pålegg om taushetsbelagte opplysninger til barnevernet, [Barnevernsloven § 13-4](#)

Underretningsplikt [politiregisterforskriften § 10-3](#)

Meldeplikt til barnevernet [Barnevernsloven § 13-2](#)

[Tiltakskort om politiets utlevering av opplysninger til barnevernstjenesten og barnevernsinstitusjoner](#), Kripos 2025

Barnevernets taushetsplikt, [Barnevernsloven § 13-1](#)

Unntak fra partsinnsyn i barnevernet, [Barnevernsloven § 12-6](#)

[Politiregisterloven § 35 andre ledd](#)

Kontaktinformasjon – aktuelle samarbeidsaktører

[Barnevernstjenestene i Oslo kommune \(nettside\)](#)

[Barnevernvakten \(nasjonal nettside\)](#)

Politiet – jourtelefon (vakttilf.) etterforskning vold i nære relasjoner og seksuallovbrudd:

- Enhet Øst 474 73 011
- Enhet Sentrum VNR: 400 37 681 Seksuallovbrudd: 400 37 162
- Enhet Vest 992 88 312

[Statens Barnehus](#)

[Oslo Krisesenter](#)

[Ullevål sykehus, sosialpediatrisk avdeling](#)

[Legevakten, Allmenlegevakten](#)

[Legevakten, Sosial ambulant akutt-tjeneste/overgrepsmottak fra 14 år](#)

[Legevakten, Skadelegevakten](#)

[Familievernkontorer i Oslo, Bufdir](#)

[Nettside over skoler i Oslo](#)

[Nettside over barnehager i Oslo](#)

[Støttesenter for kriminalitetsutsatte](#)

[RISK](#)

[NOK](#)

[Din utvei – NKVTS](#)

Lenker til veiledere og samarbeidsavtaler

Veileder om skjult adresse for barnevernet – tilgangsstyrt må søkes opp i EQS (bv) og KODE (politiet)

[Samarbeidsavtale Oslo krisesenter – Oslo kommune](#)

[Barnevernsrundskrivet, Bufdir](#)

[Nasjonal retningslinje for politiets møte med barn](#)

[Barnesamtalen DCM](#)

[Snakkemedbarn.no](#)

[Avvergingsplikten - plikt.no](#)

[Retningslinje avhør av mistenkte barn](#)

[Barnets rettigheter i en politietterforskning, Bufdir.no](#)

[Barnets rettigheter i en barnevernundersøkelse, Bufdir.no](#)

[NKVTS – forskningsrapporter og andre publikasjoner](#)

[RVTS- ressurser](#)

[Litt sint – foreldreveiledning på nett](#)

[Bistandsadvokat - informasjon om retten til bistandsadvokat](#)

[Retningslinjer for bistandsadvokater](#)